

Marie Pospíšilová – ILUZE

posudek vedoucího bakalářské práce

Propojovat text a obraz doslovně – doobrazně, je něco dnes velmi neobvyklého. Tento postup je buď spojován s didaktickými praktikami televize normalizačního období, nebo s jejich parodiemi.

Co když ale je někomu tento postup přirozený? Je možné ustoupit z již zaujaté pozice a začít znovu důvěřovat, nechat na sebe nepředpojatě působit tuto přeexponovanou jednotu obrazu, textu, hudební podmalby a nezbytné angličtiny?

Neuvěřitelný objem práce, pokus o retro patos, iluze poezie, velká, komplikovaná produkce, slova, doslovný obraz, iluze prostorovější než její představa, Máchova i Chénova přefiltrování Sklepem.

Odstupem, parodií by vše mohlo být přijatelnější, ale to asi není tento případ...

Co když se ale skutečně jedná o odvahu upřímnosti, možná směšné, ale v našem českém kontextu hodně neobvyklé, výron skutečného vnitřního přetlaku. Ve vyšší než nejvyšší technické kvalitě. Není to příjemná věc, je vizuálně krásná, technicky sugestivní, patetická. Přetažením všech svých komponentů – textu, obrazu a hudby za míry umělecké i divadelní ale pozoruhodná, nezapomenutelná.

Vše záleží na tom, jestli uposlechneme vkus, homogenizující dnešní produkci, nebo podstoupíme zkoušku vlastní tolerance a uvěříme tomu, že to, co je napsáno v obhajobě Marie Pospíšilové je kostrou předkládané práce:

Vskutku složitá je cesta osamělého lidského jedince k sobě samému, k harmonické seberealizaci: od první krize lidského života, tj. od krize důvěry ve svět, ve smysluplnost života, ve vlastní akce člověka, přes problematiku osobní autonomie, přes boj o význam vlastní osobnosti a zápas mezi významem vlastní osobnosti a přání někam patřit, být angažován apod.

a poddáme se naslouchání veršům v čase kdy:

Utichlo, co není láska
umlklo, co nejsou sny

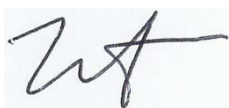
a promineme lotrovskému herci, že verš:

Skřivan se zpěvem přivítá
nad hlínou oranice

čte jako:

Skřivan se s pivem přivítá...

Navrhuji A

Martin Zet 10. 6. 2012